

Dr Marv Wilson, Prorocy, Sesja 31, Izajasz 7, Motywy mesjańskie

© 2024 Marv Wilson i Ted Hildebrandt

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu na temat Księgi Izajasza. To jest sesja 31, Izajasz 7, Tematy mesjańskie.

W porządku, idę się modlić.

Zacznijmy od modlitwy. Ojcze nasz, to jest dzień, który stworzyłeś i dziękujemy Ci za ten dzień, za piękno wokół nas, gdy zaczyna się pojawiać wiosna. Dziękujemy, że jesteś Bogiem, który – jak przypomina nam Jeremiasz – jest stały jak pory roku i na którym można polegać.

Dziękujemy Ci, gdy inne rzeczy wokół nas się rozpadają lub idą w górę i w dół, jak giełdy lub emocje, jakie żywią ludzie. Kiedy sprawy się rozklejają, dziękujemy Ci, że jesteś skałą. Dziękujemy za obrazy, które mamy od proroków.

Pomóż nam patrzeć na skałę, z której zostaliśmy wykuci, na tę skałę, czyli kamieniołom, zwany Abrahamem, Sarą, Piotrem i apostołami, i na naszego Pana Jezusa Chrystusa, który jest kamieniem węgielnym, na którym stoimy. Dziękujemy za te solidne rzeczy z Pisma Świętego, które pomagają nam z naszej perspektywy. Prowadź nas więc w tej godzinie, gdy będziemy Cię uczyć z każdym uczniem. Dziękuję Ci za każde życie. Daj im pragnienie ich serc, aby każdego dnia bardziej angażowali się w Ciebie i podążali za Twoim głosem. Na litość boską, modłę się o to. Amen.

W porządku, dzisiaj chcę porozmawiać o słynnym fragmencie Emmanuela w rozdziale 7, gdzie nawet w tym sądzie, w pierwszej połowie księgi, 1-39, jest nadzieja. Nadzieja istnieje w przyjsciu Emmanuela.

Dosłownie Emmanuel, czyli z nami Bóg. Kto był nadzieją w rozdziale 7, na którym się dzisiaj skupimy, dla pana Nie-Wiary, króla Achaza, który nie chciał zaufać Panu. I tak już w następnym rozdziale, w którym czytamy o dziecku, które się urodziło, całkiem prawdopodobne, że Maher-Shalal-Hash-Baz miał być w pewnym sensie tym Emmanuelem, który zapewniał Achaza, że pomimo jego braku wiary, Bóg będzie wierny obietnicom domu Dawida.

Więcej o tym konkretnie. Ale ma też nadzieję odległą, znaczenie głębsze, sensus plenior, jak wiemy, poprzez ostateczne znaczenie Boga z nami, jak posługuje się tym fragmentem Ewangelia Mateusza. Ten fragment był oczywiście szeroko dyskutowany i dyskutowany w rozdziale 7, ponieważ kiedy ukazało się RSV w 1952 roku, tłumaczono w nim Almę, młodą kobietę, gdzie przez 350 lat król Jakub tłumaczył go jako Dziewica.

Jak właściwie przetłumaczyć to dziecko, które się urodzi i nazwie Emmanuel? Urodzony z Almy. Tłem historycznym rozdziału 7 jest sytuacja, w której Juda, na początku proroczej posługi Izajasza, jest zagrożona wojną syro-efraimską. Achaz zasiadał w tym czasie na tronie, ponieważ jest to pierwsze imię własne, jakie czytamy w rozdziale 7. Kiedy Achaz zasiadał na tronie, dwóch królów przygotowywało się do wymarszu do Jerozolimy.

Jednym z nich był król Pekach, który był królem Efraima, czyli króla Izraela, królestwa północnego. I był w sojuszu z Rezanem. Rezan był królem Syrii.

Zatem obecnie Juda jest to mniej więcej rok 735. W tym momencie wiemy, że daty Achaza to lata 735-715. Mówimy więc o tych latach, które bezpośrednio nadchodzą, a które doprowadzą do zniszczenia północnego królestwa.

Jak pamiętacie, molochem na horyzoncie była Asyria. W tym siódmym rozdziale w grę wchodzi Asyria. Syria i królestwo północne faktycznie zawarły sojusz przeciwko Asyrii i chciały, aby królestwo południowe stało się trzecim.

Mieli nadzieję, że Syria, Efraim i Juda. Byli zdecydowani włączyć Achaza i Judę do swojej koalicji, nawet jeśli oznaczało to usunięcie Achaza z tronu. Kiedy czytasz dalej, do wersetu 6, odnosi się on do syna Tabeela.

Nie wiemy zbyt wiele o tym wyrażeniu, ale mieli oni na myśli jakiegoś innego króla, być może pochodzącego ze wschodu, mającego zastąpić króla marionetkowego. Achaz, oczywiście, nie miałby żadnego udziału w koalicji. I tak ci dwaj sojusznicy, Syria i Aram, jak nazywa się Syria, ARAM.

Zatem mamy tutaj Syrię, Damaszek, jej kluczowe miasto, połączone z całym północnym królestwem, Efraimem, czyli Izraelem, jak to się nazywa, zagrażającym teraz Judzie na południu. Achaz nie chciał być częścią tej koalicji, więc mieli wyruszyć przeciwko niemu, zbliżając się, by pokonać Jerozolimę. W wersecie 1, gdzie południowe królestwo było zagrożone nieuchronnym atakiem ze strony koalicji Efraima i Arama, Syrii i północnego królestwa, Izajasz zdecydował, że lepiej przygotuje się na potencjalny atak.

Wiemy, że wszyscy byli pod wpływem emocji. Werset 2 mówi, że serca Achaza i jego ludu zostały wstrząśnięte, tak jak drzewa w lesie drżą na wietrze. Są więc bardzo zdenerwowani.

I Pan mówi do Achaza: Wyjdź ze swoim synem Szear-Jezubem. A teraz pamiętajcie, że miał jednego syna, który już się urodził. Żona Achaza miała już dziecko.

Podejrzewam i myślę, że jest to najbardziej logiczny sposób interpretacji tego, ale nie jedyny, że pierwsza żona Izajasza, ta, która go urodziła, Szear-Jezub, reszta powróci, zmarła. I zamierza ponownie się ożenić, a Alma, z którą się ponownie ożeni, urodzi syna, Mah er-Shalal-Hash-Baz, który jest związany z imieniem Emmanuel. Za chwilę powiem więcej na ten temat.

Towarzyszy mu więc syn. Wychodzi, aby sprawdzić zaopatrzenie w wodę, ponieważ jeśli ma nastąpić inwazja, trzeba upewnić się, że tunel wodny Ezechiasza działa, z wyjątkiem tego, że Ezechiasz nie budował jeszcze swojego tunelu wodnego. Musiał więc upewnić się, że inne źródła wody działają, ponieważ tunel wodny nie będzie budowany przez kilka kolejnych dziesięcioleci.

Jest więc przy akwedukcie doprowadzającym wodę do miasta, przychodzi do niego Izajasz i mówi: bądź ostrożny, zachowaj spokój, nie bój się, nie trać ducha. A potem Izajasz opisuje Pekacha i Rezina jako dwa tłące się niedopałki. Innymi słowy były to dwa pnie drzew, głównie i kawałki drewna opałowego płonące w lesie.

Oryginalne tłumaczenie Żywej Biblii daje współczesnemu odczuciu, że używając tego wyrażenia, są to dawni ludzie. To znaczy, nie martw się o nich. Są praktycznie bezsilni.

Po prostu palą kikuty w lesie. Więc nie martw się o Pekaha i Rezina. Przepowiednia jest taka, co Pan mówi w wersecie 7: to się nie stanie; to się nie wydarzy.

Innymi słowy, Juda nie zostanie najechana przez koalicję dwóch północnych królów. Jednak w ciągu 65 lat Efraim będzie zbyt rozbity, aby być ludem, a Samaria ulegnie rozpadowi. Myślę, że tutaj implikacja jest rozbita etnicznie.

Jak wielu z was wie, w czasach Jezusa Samarytanie byli uważani za mieszańców; byli to kundle i byli to ludzie mieszani. Dlaczego surowi, tradycyjni, ortodoksyjni Żydzi z Jerozolimy tak ich postrzegali? Ponieważ kiedy królestwo północne było atakowane przez Asyrię, od tego czasu i po jego upadku w 721 r., a także następni władcy, szczególnie do czasów Asarhaddona, co prowadzi nas do około 670-669 r., miało miejsce wiele przesiedleń ludów, które przybyły do tego regionu. Przybyli z odległych zakątków imperium asyryjskiego i osiedlili się w Samarii, w Efraimie, w północnym królestwie.

Gdy dziesięć północnych plemion zostało deportowanych, a na te tereny przybyli nieizraelscy koloniści. To naprawdę miało miejsce na bardzo dużą skalę, począwszy od Tiglat-Pilesera III, czyli za panowania Achaza, i trwało przez długi czas za Asarhaddona, jak powiedziałem, od roku 669 i później, i dalej. Tak więc, pod względem etnicznym, królestwo północne zostało podzielone jako naród.

Zostało zniszczone jako naród. Kluczowe tutaj słowo skierowane do Achaza brzmi: nie idźcie w sojusz polityczny, nie sięgajcie po władzę, którą ludzkim okiem możecie zobaczyć w ciele, zaufajcie Bogu. Jest tu wspaniała gra słów, to samo hebrajskie słowo użyte w Księdze Rodzaju 15-6: Abraham uwierzył Bogu.

Pochodzi z tego samego źródła, co nasz fragment Habakuka 2-4, Emunah. To samo słowo, od którego pochodzi nasze słowo Amen lub słowo Emet, oznaczające prawdę. Tutaj niesie ze sobą ideę bycia mocnym, solidnym, stabilnym i w ten sposób kopania, ufania Panu.

Izajasz mówi, że jeśli nie trwacie mocno w swojej wierze, lo ta'aminu, co po hebrajsku oznacza hipil i oznacza trwanie solidnie lub niezachwianie. Mówi, że jeśli nie będziesz solidny i mocny w swojej wierze, w ogóle nie ostoisz się. Lo ta'aminu, gdzie teraz używa niphala, a niphala jest zwykle bierny.

Tutaj niesie ze sobą ideę, że jeśli nie trwasz niewzruszenie, to znaczy, że wierzysz i ufasz Bogu, bo to właśnie oznacza słowo Amen: polegać, ufać, to jest twoje wsparcie. Jeśli tego nie zrobisz, nie będziesz stanowczy ani bierny; to znaczy, że nie ugruntujesz swojej pozycji. Albo mówiąc najprościej, bez wiary, bez stałości, bez zwierzeń, bez trwania, nie przetrwacie.

I oczywiście nasze angielskie słowo confide pochodzi od łacińskiego fido. Tak więc, jeśli nie będziecie mieć wiary, nie przetrwacie, nie wytrwacie, nie będziecie mocno utwierdzeni i utwierdzeni na swoim stanowisku. Zatem Achazie, miej wiarę, zaufaj Bogu, nie martw się o to.

Achaz był słaby w wierze. Lo ta'aminu, lo ta'aminu. Jeśli nie będziesz wytrwały, nie ustabilizujesz się na swoim stanowisku i nie będziesz trwały.

Achaz był bardzo słaby w wierze, więc Izajasz błaga go, aby miał wiarę, zaufał tej zwiewnej rzeczy zwanej teologią. Zaufaj Bożym obietnicom. Oznaczało to wiarę w wierność Jahwe wobec obietnic przymierza danego Dawidowi, które dał on wcześniejszym pokoleniom.

Innymi słowy, Achazie, nie będziesz ostatnią osobą na tronie Dawida tutaj, w południowym królestwie. Dynastia Dawida przetrwa. Czy w to wierzysz, Achazie? To było naprawdę pragmatyczne pytanie.

Achazowi oczywiście nie zależało na zaufaniu tej bardzo abstrakcyjnej rzeczy zwanej teologią, na zaufaniu Bogu. Chciał pomyśleć o tym asyryjskim zagrożeniu, o tej mocy, o tym, o co martwią się ludzie, o tym, co może zobaczyć, zamiast wierzyć w Boże obietnice. Zatem Pan mówi do Achaza: spójrz, poproś o znak.

I Pan dał mu znak potwierdzający, o wszystko, o co mógł prosić. Powiedział: słuchaj, dam ci carte blanche, dam ci czek in blanco, co chcesz. To może być cokolwiek.

Z najgłębszych głębin, wszystkiego na najwyższych wysokościach. To znowu jest meryzm, MERYZM. Niektóre z nich widzieliśmy podczas naszego studiowania proroków.

Tam, gdzie mamy do czynienia z antonimami lub skrajnościami, aby wyrazić wszystko, co jest uwzględnione, do miasta przybyli wielcy i wysocy. Bogaci i biedni, dobrzy i źli, to meryzmy, które odnoszą się do wszystkiego.

Więc jako all-inclusive mógł poprosić go o znak. Ale Achaz zdecydował się pójść z Syrią, więc w pewnym sensie stanowczo odrzuca Boga. Chciał zaprzyjaźnić się z największym z nich.

2 Król. 16, werset 7 przedstawia tło tego fragmentu. 2 Król. 16, począwszy od wersetu 5, Resin, król Syrii, i Pekach, król Izraela, przybyli, aby stoczyć wojnę w Jerozolimie. Nie mogli pokonać Achaza.

Ponieważ w tym czasie, jak mówi, Achaz wysłał posłańców do Tiglat-Pilesera, króla asyryjskiego, z poleceniem: Jestem twoim sługą. Achaz mówi Tiglat-Pileserowi: Jestem twoim sługą, twoim synem. Jesteśmy rodziną.

Jesteśmy razem w łóżku, mówiąc militarnie. Przyjdź i wybaw mnie z ręki króla Syrii i z ręki króla Izraela, którzy mnie atakują. Achaz udał się także do Pierwszego Banku Narodowego w Jerozolimie i zabrał tam srebro i złoto, które było przechowywane w komorach z tyłu świątyni.

I wziął te skarby i wysłał je jako matanę, jako prezent/prezent dla króla Asyrii. Pieniądze mówią i to właśnie mówi następny werset. Król Asyrii wysłuchał go.

I król Asyrii wyruszył na Damaszek i zdobył go. Tekst głosi, że rzeczywiście zabił Rezina. Następną rzeczą, którą przeczytasz w wersecie 10, jest to, że Achaz udaje się do Damaszku, aby odbyć konferencję z królem asyryjskim.

Dlatego Achaz zdecydował się pójść z Asyrią. Otóż, jakiego rodzaju przyjacielem okaże się Asyria, opisano w wersetach, które szczególnie następują po fragmencie Immanuela, od wersetów 17 do końca i wersetów 18 do końca. Achaz miał otrzymać jedynie tymczasową ulgę.

Było to jedynie tymczasowe rozwiązanie, ponieważ zostało to wyjaśnione w wersecie 17 i zostało wzmocnione w wersetach od 18 do 25. Ostatecznie do roku 701, czyli trzy dekady później, Asyria wkroczy do Judy i zajmie tę ziemię.

I jest to opisane prawie jak żołnierze, jak pszczoły, werset 18, przybywający i osiedlający się wszędzie na łądzie, w wąwozach, w szczelinach, w skałach, w ciernistych krzakach, w wodopojach. I tak nadchodzą, aby zaatakować Judę. A werset 20 mówi, że król Asyrii, opisany jako brzytwa znad rzeki, nadchodzi z Mezopotamii i zamierza zdewastować tę ziemię.

I zwróć uwagę na trzy rodzaje golenia, które będzie wykonywał niczym brzytwa. Golić głowę, golić włosy łonowe i golić brodę. Wszystkie trzy są wymienione.

Czyste zamiętanie. Symboliczny atak asyryjski, który miał nastąpić pod rządami Sennacheryba w roku 701, 46 dzikich miast Judy. I w czasach Ezechiasza walili do drzewi Jerozolimy, i został tam zastrzelony, jak mówią kroniki Sennacheryba, jak ptak w klatce.

Otoczony. A potem znacie historię o cudownej interwencji Boga. To była zatem Syria, od której miał jedynie chwilową ulgę, sprowadzając obecność i budując z nim sojusz, w obawie przed sojuszem Rezina i Pekacha.

Otrzymał więc jedynie chwilową ulgę. Nie rozwiązało to problemu. Achaz nie chciał wystawiać Pana na próbę, jak mówi werset 12.

Nie prosiłby o przysięgę, o znak. I tak, Izajasz mówi: Oto teraz wy, domu Dawida. Jednym z problemów, jakie mamy w przypadku większości tłumaczeń, jest to, że często w języku angielskim są one niejednoznaczne.

Czy to ty w liczbie pojedynczej, czy w liczbie mnogiej? Tutaj mamy liczbę mnogą. Ty, domu Dawida. Lub werset 14: Dlatego sam Pan da wam znak.

Ty, liczba mnoga. Ta liczba mnoga zdaje się sugerować dom Dawida. Nie tylko pojedynczego Achaza.

A jaki byłby to znak? Choć wystawia na próbę cierpliwość Pana, nie zaufa Panu, który chce dać mu znak. Mówi więc dobrze, dlatego sam Pan da wam znak. Izajasz mówi mu, jaki będzie ten znak.

Mówi: Alma pocznie i urodzi syna, i nazwie go Emmanuel. A potem od razu dodaje, że minie dopiero kilka lat, zanim ziemia zostanie zdewastowana, ponieważ w opisie nie jest to normalne jedzenie produktów rolnych, ale twaróg i miód zdają się sugerować nam bardzo prostą dietę, być może w wyniku najazdu armii asyryjskiej. A zanim to dziecko osiągnie odpowiedzialność, być może w wieku około 12 lat, jak wiemy z Pirki Avot w Miszny, zanim dziecko osiągnęło wiek 13 lat, było już na tyle dorosłe, aby wziąć na siebie przykazania.

Być może to sprowadza nas do około 721 roku. Mówi o dwóch królach, których się obawiałeś, że do tego czasu zostaną zniszczeni. I to prawda.

Do roku 721 północne królestwo przypadło Asyrii, a Damaszek również dostał się do niewoli. Wróćmy jednak do wersetu 14, na którym chcę się teraz szczególnie skupić. Pytanie, które często pojawia się w związku ze słowem Alma, ALMA, czasami wymawiane jako Alma, brzmi: czy jest to virgo nienaruszona? Tutaj będziemy używać łaciny, nietknięta dziewica.

Czy wynika to z użycia przez Izajasza słowa Alma? Pozwolę sobie tutaj poruszyć ważną kwestię językową. Po pierwsze, w żadnym starożytnym języku nie było słowa, które samo w sobie oznaczałoby Pannę nienaruszoną. Wszystko, co oznacza Alma, słowo, którego tu użyto, to młoda kobieta w wieku nadającym się do zawarcia małżeństwa.

Prawdopodobnie dziewica, ale nie jest to jednoznaczne. Po prostu nie ma słowa w językach starożytnego Bliskiego Wschodu, które byłoby odpowiednikiem Panny nienaruszonej. Niektórzy twierdzą, że słowa Betula, BETULA i Betulah są interesujące w stanie Michigan. Mamy Betulę w stanie Michigan i Almę w stanie Michigan.

Betula, król Jakub, jest często tłumaczona jako dziewica. A tłumacze króla Jakuba przetłumaczyli Almę, dziewicę. RSV pojawiło się w 1952 roku i oznajmiło, że młoda kobieta zajdzie w ciążę.

Zatem była to część tak zwanej kontrowersji teologicznej, którą pojawiło się nowe tłumaczenie tuż po II wojnie światowej, aby rzucić wyzwanie Wersji Króla Jakuba, która przez tak długi okres była najczęściej używaną wersją w świecie anglojęzycznym czasu. Czy to Betula, czy Alma, co oznacza niezamężną kobietę, albo weźmy Partenos, którego w Ewangelii Mateusza 1.23 użyto w odniesieniu do tak zwanej Dziewicy Maryi. W Septuagincie Partenos jest używane w odniesieniu do Almy.

Zwróciłem uwagę, że w leksykografii starożytnych języków Bliskiego Wschodu nie ma słowa, które samo w sobie oznaczałoby virgo nienaruszoną. Alma jest używana w niektórych tekstach ugaryckich i możesz sprawdzić gramatykę ugarycką napisaną przez mojego mentora Cyrusa Gordona, gdzie cytuję tekst, w którym słowa takie jak Betula są używane w odniesieniu do kobiety, która jest już w ciąży i ma problemy z zajściem w ciążę. I nazywa się ją Betula.

Wydaje się, że w Księdze Joela 1:8 słowo Betulah zostało użyte w odniesieniu do kobiety zameężnej, której mąż wyjechał na wojnę i nagle zginął. I nazywa się ją Betula. Ewidentnie zameężna kobieta.

W drugim rozdziale Księgi Estery kobiety przebywające w haremie króla Aswerusa, króla perskiego, które według Estery 2,14 spędziły z nim przynajmniej jedną noc w

pałacu, a zwane Betulotem, liczba mnoga od Betulah w wersetach 17 i 19. Zatem tutaj, wśród jego konkubiny, jego haremu, kobiety nazywane są Betula. W przypadku Partenos, Partenos był czasami opisywany jako, cytuję, dziewica.

Ale przeczytaj historię z Księgi Rodzaju 34. I dlatego to, co robi Septuaginta, często staje się niezwykle pouczające. Kontekst Księgi Rodzaju 24 dotyczy gwałtu na jedynej córce Jakuba, imieniem Dina.

Dina. Sychem zgwałcił Dinę. A ta właśnie zgwałcona Dinah jest dwukrotnie nazywana w Septuagincie Partenos.

Rodzaju 34:3 i 4. A zatem wzmianka o niej: została zgwałcona i nazywa się ją Partenos. Zatem Partenos może być użyte w odniesieniu do ofiary gwałtu w Księdze Rodzaju. Zatem Alma, Betula, Partenos i jest kilka innych słów, w które nie będę się zagłębiać.

Te słowa same w sobie oznaczają po prostu młodą kobietę w wieku nadającym się do zawarcia małżeństwa. Prawdopodobnie dziewica. Ale kiedy chciałeś, żeby to drugie było krystalicznie jasne, w tym miejscu wprowadzono pewne ustalone frazy.

Mamy to już w Kodeksie Prawnym Hammurabiego. W Prawie 130. Jakie były te ustalone wyrażenia? Były to zwroty wyjaśniające status seksualny słów typu Betula, Alma, Partenos.

Zaczynasz czytać to właściwie w Biblii. Weźmy Rebekę, ponieważ Rebeka Black jest dziś taka duża. Rebeka o tym myśli.

W 24 rozdziale Księgi Rodzaju Abraham szuka narzeczonej dla swego syna Izaaka. Jak opisano Rebekę w Księdze Rodzaju 24:16? Mówi, że żaden mężczyzna jej nie znał. W wersecie 16 jest ona opisana jako Betula.

Byłoby to zbędne lub z pewnością niepotrzebne, gdyby sugerowano to w użyciu słowa Betula, werset 16. W wersecie 43 jest ona opisana jako Alma, ALMAH. Młoda kobieta w wieku nadającym się do zawarcia małżeństwa.

Lub Na'arah w wersetach 14 i 28. Używa się do niej trzech różnych słów. Jednak jej dziewictwo nie mogło zostać potwierdzone żadnym z tych określeń.

Dlatego w narracji jest napisane, że żaden mężczyzna jej nie znał. Jeśli ktoś mnie zapyta, czy wierzę w narodzenie z dziewicy? Przejdźmy więc szybko do Nowego Testamentu. Odpowiedź brzmi: tak, z pewnością wierzę w narodzenie z dziewicy.

Ale nie wierzę w narodziny z dziewicy ze względu na jakieś szczególne słowo użyte w oryginale. Ale Mateusz, podobnie jak Hammurabi w 1700 r. p.n.e., jak narracja z

Księgi Rodzaju, jak i inne miejsca w Starym Testamencie, jeśli chcesz, aby było to krystalicznie jasne w kwestii statusu seksualnego tej młodej kobiety poślubionej Józefowi, musisz dorzucić kwalifikatory. I rzeczywiście, w Nowym Testamencie Mateusz dodaje trzy.

Jeśli pamiętasz narrację, jest tam napisane, że to było zanim się spotkali. Nie znała męża i to, co się w niej poczęło, jest z Ducha Świętego. Kiedy zestawimy te trzy kwalifikatory razem, Mary, opisana przez Mateusza jako Partenos, jest rzeczywiście Wirgo Intacta. Te kwalifikatory bardzo, bardzo wyraźnie pokazują, że kiedy poczęła Jezusa, była dziewicą.

Tak więc, kiedy te słowa: Alma, Betula, Naara, Partenos, można powiedzieć tylko kontekst. W literaturze koptyjskiej około 20% słów w języku koptyjskim to słowa zapożyczone z języka greckiego. Jest też wczesny tekst koptyjski, w którym mężczyzna i kobieta mieszkają razem od około pół wieku i nazywają się Partenon (w liczbie mnogiej), co jest interesujące.

Chodzi nam zatem o to, że jest dwóch Emanuelów. Bezpośrednim momentem Emanuela były narodziny dziecka Izajaszowi w jego czasach, ale jest tu podwójne odniesienie do dziewicy. Ta młoda kobieta w wieku małżeńskim była prawdopodobnie drugą żoną Izajasza; pierwsza, która ją urodziła, gdy umarł zwykły Jezua.

Istnieje także lokalna wzmianka o kobiecie z czasów Izajasza, być może opisana tak, jak ma to miejsce w rozdziale 8, że to ona urodziła Maher-Shalah-Hash-Baz, opisanego jako prorokini. Powiedział, że poszedłem do prorokini. Poczęła i urodziła syna. A następnie w wersecie 8 jest mowa o Emanuelu, znowu o Bogu z nami.

Wydaje się więc, że skoro Mateusz posługuje się tym konkretnym fragmentem, w bezpośrednim kontekście narodzin dziecka Izajasza, jeśli jest to Emanuel, i istnieje wiele interpretacji na ten temat, ale zakładając, że jest to dziecko Izajasza dziecka, byłaby to po prostu zapowiedź nadchodzącego większego Emanuela. To ostatnie jest rzeczywiście narodzeniem z dziewicy. W Kościele katolickim trzy rzeczy rozwinęły się jako dogmaty na temat Marii.

Chcę tylko pokazać, co z tym zrobił Kościół katolicki. Cóż, w twojej szczególnej tradycji religijnej możesz nie akceptować wszystkich trzech, ale w nauczaniu katolickim, jeśli jesteś prawdziwym katolikiem, który akceptuje nauki Kościoła katolickiego, przede wszystkim trzymasz się niepokalanego poczęcia. Oznacza to, że Maryja zostaje poczęta bez plamy grzechu pierworodnego w łonie matki.

Sama Maryja została niepokalanie poczęta. Po drugie, pozostaje na zawsze dziewicą, nawet po narodzinach Jezusa. Przypomina nam to ponownie, że protestanci i katolicy różnią się w tej kwestii.

Protestanci powiedzieliby, że dzieci wspomniane w Ewangelii Marka 6:3, bracia i siostry Jezusa, to dzieci urodzone po Jezusie i nie są kuzynami ani nie należy ich rozumieć inaczej, jak to czyni tradycja katolicka. Dlatego protestanci zazwyczaj nie opowiadają się za wiecznym dziewictwem Marii. Trzecia została ogłoszona w 1950 roku, cielesne wniebowzięcie Maryi do nieba.

Co jest oczywiście znacznie późniejszą nauką o Marii. Zatem pierwszym dzieckiem jest Bóg z nami opatrnościowo, jeśli tak wolicie. W czasach Izajasza narodziny pierwszego dziecka z tej młodej kobiety, prawdopodobnie dziewicy, ale nie jest to część narracji, która jest tutaj podkreślana.

Opatrnościowo, klęska wrogów na północy, której obawiała się Juda. A ma swoich ludzi, którzy są wstrząśnięci i boją się Rezyana i Pekacha, aby zostali wybawieni. Jak powiedziałem, było to jedynie wybawienie krótkotrwałe.

Ale drugim i głębszym znaczeniem Emmanuela, sensus plenior, jest Bóg z nami. Bóg z nami jako Odkupiciel. Bóg jest z nami we wcieleniu.

Bóg jest z nami, uwalniając nas z ucisku grzechu. Ostateczne znaczenie Boga z nami. Myślę więc, że patrząc na tę relację, możemy powiedzieć, że jest to proroctwo o narodzinach z dziewicy.

Ale znowu, aby miało to jakiejkolwiek znaczenie w czasach Izajasza i dla Achaza, musiało nastąpić natychmiastowe narodzenie, które byłoby znakiem dla Achaza. Jeśli znak dla Achaza ma nastąpić dopiero siedem lub osiem wieków później, a niektórzy ludzie tak twierdzą, nie jestem przekonany, że ma on jakieś pojedyncze i dokładne znaczenie. Myślę, że ma to raczej wielorakie znaczenie.

A ostateczne spełnienie proroctwa, w tym ostatecznym sensie, następuje w narodzinach Jezusa, co wiąże się z głębszym znaczeniem. W porządku, masz jakieś pytania? Tak rozwinąłbym ten konkretny fragment. Tak? Tak.

Myślę, że skoro nauczanie katolickie jest bardzo zależne od augustianów, którzy kładą nacisk na grzech pierworodny, a grzech pierworodny jest przekazywany z rodzica na dziecko i jest dziedziczony genetycznie, i jak mówi Rzymian 5, jest ten pierwszy Adam, i w tym pierwszym Adamie, z powodu przeniesienia tego grzechu na każdego członka rodzaju ludzkiego i chociaż dla nas dzisiaj grzech może być wyborem, ale jest także czymś przekazywanym w przyszłości. To jest dziedziczone. I myślę, że w myśleniu katolickim należałoby uchronić Marię przed myślą, że urodziła się w jakimkolwiek sensie w grzesznym stanie.

I tak w nadprzyrodzony sposób Bóg chronił łono jej matki, aby rzeczywiście miała to niepokalane, czyli czyste poczęcie Maryi. Ale tutaj znowu jest to nauczanie Kościoła. Nie jest to coś wywodzącego się z egzegezy biblijnej.

A w myśleniu katolickim bliźniaczymi filarami Kościoła są, no wiesz, Pismo Święte i tradycja. Ponieważ jednak Kościół jest stróżem i interpretatorem Pisma Świętego, te inne i dodatkowe spostrzeżenia stanowią część całkowitego sposobu, w jaki postrzegana była Maryja. Protestanci wycofują się, ponieważ, gdy ostatnim razem sprawdzałem, protestanci zazwyczaj nie uważają Pisma Świętego za równie ważne jak Pismo Święte.

Dlatego też tego rodzaju kwestia byłaby kwestionowana. Tak? Myślę, że chyba po to, by ją ochronić, ochronić przed światem starożytnego świata neoplatonistycznego, gdzie albo ciało jest źródłem zła, albo świat materialny jest gorszy od świata duchowego. Tak więc, wyrwanie kogoś z tego świata myślenia, usunięcie go z zasłony też, możliwego zepsucia i innych rzeczy, przeniesienie go do nieba, sprawi, że będzie on nieskazitelny i czysty.

Podejrzewam więc, że w dużej mierze taki był zamysł. Został on uznany za dogmat w 1950 r., co oznacza po prostu, że w tradycji Kościoła Kościół ma pozycję, jeśli jest jeden święty Kościół apostołsko-katolicki, Kościół może w dalszym ciągu składać inne deklaracje, jakie uzna za stosowne. różne rzeczy. I tak, jak interpretujemy Pismo, protestanci walczą od 1517 roku o kapłaństwo wierzącego i prawo do indywidualnej interpretacji Pisma Świętego przez Ducha Świętego.

I to oczywiście stanowiło wyraźny kontrast w porównaniu z kościołem katolickim, który zapewniał oficjalne rozumienie Pisma Świętego ludziom świeckim, którzy w tamtym czasie nie mieli odpowiednich kwalifikacji. Kościół katolicki poczynił znaczne postępy w zachęcaniu świeckich do samodzielnego studiowania Pisma Świętego.

W czasach Marcina Lutra wszystko było w kościelnej łacinie i było to trudne, a księża posługiwali się łaciną, ale przeciętny człowiek, z teologicznego punktu widzenia, nie był kompetentny w wielu źródłach kościelnych, które przez tysiąc lat definiowały teologię. Zatem dzisiaj z pewnością pokrzepiające jest to, że sami katolicy częściej czytają Pismo Święte i angażują się w ten proces zrozumienia. W porządku, myślę, że to tyle na dzisiaj.

To jest dr Marv Wilson i jego nauczanie na temat Księgi Izajasza. To jest sesja numer 31, rozdział 7 Księgi Izajasza, Tematy mesjańskie.